

BULETINUL PAROHIEI

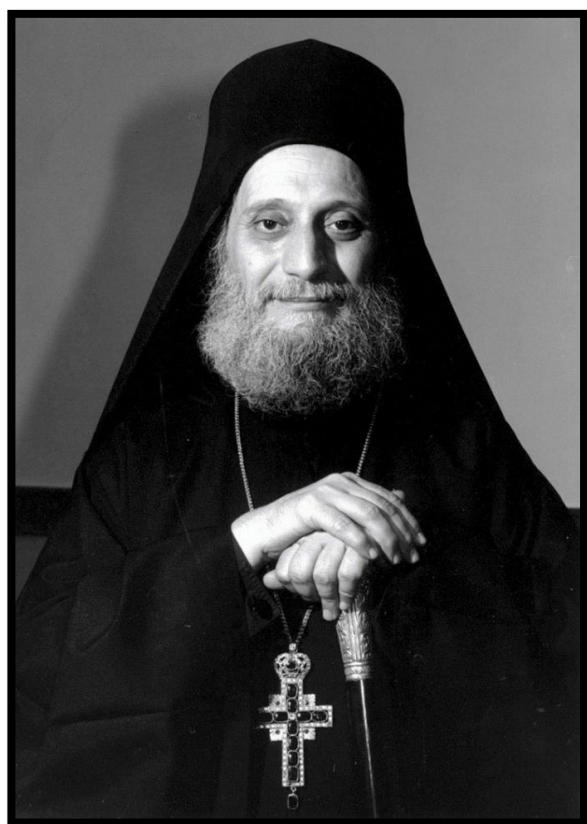
SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

◆ Nr. 131 / 9 august 2015 ◆

ARHIMANDRITUL
EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

FĂRĂ SFINȚI NU POATE SĂ
TRĂIASCĂ TRUPUL BISERICII,
NOI CEI VII PE PĂMÂNT

Schimbarea la față a Domnului nu a fost un fapt întâmplător. Era descoperirea noii realități, care a intrat în viața și istoria omenească din clipa în care S-a născut Hristos, sau mai bine zis, din clipa în care a fost zămislit în pântecul Preacuratei sau eventual din clipa în care ea a intrat în Sfânta Sfințelor. Această realitate nu a conceput-o nici mintea filosofică, nici teologică, nici orice altă minte omenească. În Schimbarea la față s-a descoperit ceea ce deja venise în lume. Schimbarea la față a devenit descoperirea ipostasului dumnezeu-omenesc al Domnului, a

unirii celor două firi în persoana Lui. Desigur, Domnul nu S-a schimbat deloc, de altfel nici nu era cu putință să Se schimbe. Mai simplu, ceea ce era, aceea a fost descoperit, în parte, ochilor ucenicilor. De atunci însă știm ce este Hristos și ce este omul, fiindcă ucenicii nu au văzut numai dumnezeirea – în chip umbrat au văzut dumnezeirea – ci și firea omenească, de vreme ce Hristos S-a schimbat la față ca om.

La Schimbarea la față a fost văzută pe de o parte, slava dumnezeieștii firi, adică a dumnezeirii, pe de altă parte, slava firii omenești îndumnezeită fiindcă a fost asumată de Hristos cel Întrupat. Cum este cunoscut, Hristos nu a intrat într-un om ca să-l unească pe acela cu dumnezeirea. Dacă Sfânta Maria ar fi născut un prunc și în acesta ar fi intrat Hristos, nu ar fi fost cu putință ca neamul omenesc să se elibereze din păcat și să se îndumnezeiască. Însuși Hristos a intrat în pântecul Preasfintei Fecioare, S-a întrupat și a devenit prunc, fără să ia trupul unei persoane, ci întreaga fire omenească. Prin urmare, îndumnezeirea era îndumnezeire a firii omenești și nu a unei persoane concrete. Astfel fiecare persoană care se spală în apele botezului se îndumnezeiește, fiindcă firea

omenească a dobândit posibilitatea îndumnezeirii. Aici este măreția.

Ceea ce are însemnătate în schimbarea la față a Domnului nu este atât că S-a slăvit Domnul nostru și noi am cunoscut slava Lui. Slava lui Dumnezeu este nesfârșit mai mare decât cea pe care au văzut-o cei trei apostoli, fiindcă aceștia au cunoscut-o și au văzut-o „atât cât li se putea” și li se putea foarte puțin în raport cu realitatea dumnezeieștii slave. Acest puțin însă nu provenea numai din slava lui Dumnezeu, ci și din trupul său omenesc îndumnezeit. Și aici trebuie să luăm aminte și să luăm în considerare responsabilitatea noastră și recunoștința pe care o datorăm lui Dumnezeu, Care ne-a îndumnezeit, în ciuda faptului că suntem păcătoși. (...)

Pentru fiecare dintre noi există o zi în care vom fi robiți de revărsarea de lumină a lui Dumnezeu. Toți așteptăm ziua în care ni se vor deschide ochii și vom cunoaște și vom vedea pe Dumnezeu într-un asemenea mod, încât nu vom putea uita niciodată această trăire a noastră. (...) Este mare schimbarea pe care o suferă omul „în lumină” în atmosfera Domnului. Hristos, lumina cea adevărată „a venit la ale sale”[2], răsăritul răsăriturilor ne-a

cercetat în ținutul Zabulonului și al Neftalimului[3], în tot pământul. Prin urmare trăim în lumină, chiar dacă pentru noi, din pricina nevredniciei noastre, a necinstei noastre sau nesupunerii noastre sau egoismului nostru, lumina lui Hristos se ascunde în lumina sensibilă, care închipuie lumina cerească.

Cunoaștem lumina sensibilă, înțelegem lumina inteligibilă, dar lumina dumnezeiască trebuie ca Dumnezeu să ne-o facă înțeleasă prin cercetarea Lui. Bâjbâim în întuneric și rămânem în el, citind scrieri teologice sau vieți de sfinți. Acestea, dacă nu sunt urmate de propria noastră schimbare, de propria noastră luminare, nu pot să capete putere și stabilitate, de aceea și sunt uitate. Cum citim istoria și uităm faptele, același lucru se întâmplă și cu acest studiu, trece prin afara noastră. Cu toate acestea schimbări au loc în fiecare zi, fiindcă viața noastră deja este în lumină și trebuie să-L preamărim pe Dumnezeu pentru acest fapt.

Odinioară era legea, dar legea conducea la păcat. A fost înlocuită legea prin har, și harul este lumină, mișcarea luminii. Lumina este energia lui Dumnezeu care este dată în mod special prin Duhul Sfânt fiecărui trup. Lumina este perceptibilă firii omenești. Când va

străluci ziua noastră, când va veni ziua Damascului nostru, când va veni bucuria noastră, când ne vom câștiga nunta cea de taină, atunci vom străluci de lumină, fiindcă înlăuntrul nostru se creează o stare permanentă. Încetează toate schimbările, toate tulburările, greutățile, problemele și devenim oameni ai lui Dumnezeu. Fiecare faptă a noastră, ba încă și fiecare privire vorbesc despre Dumnezeu. Atunci suntem mărturisitori, martori, devenim exemple. Când există asemenea oameni în societate, atunci există sfințenie și înaintea Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu prin razele Lui, prin îngerii Lui și prin sfinții Lui slujește neamul omenesc. Fără sfinți nu poate să trăiască trupul Bisericii, noi cei vii pe pământ. Biserica trăiește fiindcă este Hristos, dar noi nu putem să trăim și să devenim în mod real mădulare ale trupului lui Hristos fără mucenicii care au intrat în ziua cea nouă. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul. Să ne bucurăm și să ne veselim întru ea”[4]. După această zi trebuie să tânjim toți și să ne pregătim pentru ea..

Sursa: Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, *Cuvinte mistagogice la sărbători*, Editura Indiktos, Athena, 2014 și *priveghere*”, Editura Sfântul Nectarie, Arad, 2011

MITROPOLIT ATHANASIE DE LIMASOL

BISERICA ȘI EDUCAȚIA TINERILOR

În ceea ce privește educație, Biserica o vede oarecum diferit față de ceea ce înțelege lumea prin educație. În Biserică, educația înseamnă îndrumarea, conducerea oamenilor, dar nu spre anumite idei, valori ori idealuri, ci conducerea oamenilor spre dragostea Domnului nostru Iisus Hristos. În Biserică, educația înseamnă ca omul să învețe să-L iubească pe Hristos, pentru că aceasta este lucrul dorit în Biserică. Biserica propovăduiește dragostea de Dumnezeu, însă, o percepție secularizată a religiei Bisericii vorbește doar despre credința în Dumnezeu, pe când desăvârșirea în Biserică este dragostea, cea care va rămâne până la sfârșitul veacurilor, de vreme ce și credința și nădejdea vor înceta să mai existe în zilele cele de pe urmă, iar cea care va rămâne va fi dragostea. Așadar, cel mai de folos omului îi este să învețe să-l iubească pe Dumnezeu. A crede în Dumnezeu este o condiție de bază, dar este doar prima treaptă, de pe care trebuie să urci la următoarea și de acolo la următoarea și tot așa. Nu rămâi la prima treaptă. Un om nu poate să-și pună viața în mâinile cuiva în care doar crede. Dacă

este un ideolog, poate să facă acest lucru, așa cum vedem și în alte cazuri în viața de zi cu zi. În Biserică, însă, ceea ce există cu adevărat este dragostea lui Hristos.

Pentru noi, Hristos este tot ceea ce avem nevoie. Hristos este Învățătorul fiecărui om. Vedeți cât de frumos ne spune Domnul în Evanghelie: „*Învățați de la Mine*”. Așadar, omul de la Dumnezeu învață, de la Însuși Hristos, învață din viața lui Hristos, din cuvintele Mântuitorului, mai înainte de toate din experiența dragostei lui Dumnezeu înlăuntrul său. Iar această experiență este atât de puternică, încât învinge dragostea lumească a oamenilor.

Bucuria lui Hristos, prezența lui Hristos, are atâta putere, încât atunci când se va aprinde în inima omului, toate se împlinesc și se rotesc în jurul dragostei Lui Dumnezeu. Ne spune, de asemenea, Hristos în Evanghelie „*am venit să aduc foc pe pământ*” (Luca 12, 49). Acest foc a fost focul ce s-a aprins în inimile sfinților și, de atunci, se aprinde continuu în sufletele tuturor oamenilor care Îl urmează. Focul acesta se aprinde în inima fiecărui om care gustă cu adevărat prezența lui Hristos.

Sursa: www.pemptousia.ro

